

Arrest

nr. 195 154 van 16 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Casablanca, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, Arabier van origine en moslim te zijn. Toen u zo'n acht jaar oud was, in 1989 of 1990, verliet uw moeder uw vader en u bleef onder de hoede van uw vader achter. U hebt nog een broer en twee zussen. Zowel uw vader, die intussen is overleden, als uw moeder zijn daarna nog hertrouwd, maar u hebt geen contact meer met uw moeder. U hebt tot het 5de jaar de basisschool gevolgd, maar diende daarna uw studies stop te zetten omdat uw vader, die pindaverkoper was, niet over de nodige financiële middelen beschikte om dit

te kunnen bekostigen. U verdiende daarna wat geld door vissen schoon te maken en te fileren. U stelt dat er veel religieuze partijen waren die u wilden inlijven, maar u gaf duidelijk te kennen hier niet in geïnteresseerd te zijn. In 1999 werd u aangesproken door een bebaarde man die met u wilde werken en u wilde indoctrineren op religieus vlak, zo gaf u aan. U liet hem duidelijk verstaan dat u hier geen boodschap aan had, waarna u hem nooit meer terug zag.

In datzelfde jaar hebt u op illegale manier via de zee het land verlaten en bent u naar België gekomen, u wilde hier werk zoeken om zo voor uzelf een betere toekomst op te bouwen en geld te kunnen sturen naar uw vader zodat hij geen pinda's meer zou moeten verkopen. U werd in de haven van Antwerpen geïnterpelleerd door de politie, uw vingerafdrukken werden genomen en u werd gerepatriëerd naar Casablanca. U begroette uw vader en trok daarna weer naar de haven waar u een tweetal dagen verbleef om vervolgens met een boot, illegaal, naar Frankrijk te varen waar u zo'n acht à negen maanden verbleef en in het zwart werkte. Omdat er daar veel mensen uit de Maghreb waren besliste u het land te verlaten en verbleef u verschillende jaren in Nederland, Duitsland en Spanje. U probeerde niet uw verblijf te legaliseren noch asiel aan te vragen omdat u nog jong was, niet wist hoe dit aan te pakken en u geen weet had van asiel. U verliet deze landen omdat u problemen had met de taal, mensen racisten waren, alhoewel u zelf omwille hiervan geen problemen hebt ondervonden, en u gehoord had dat er repatriëringen plaatsvonden. In 2009 kwam u terug naar België en verbleef hier ongeveer een jaar illegaal vooraleer, u was ontgoocheld daar u hier niet voldoende verdiende met uw zwartwerk, weer af te reizen naar onder andere Frankrijk, Nederland en Duitsland om dan uiteindelijk in 2016 terug naar België te komen. Er was in deze landen niet voldoende hulp in de zin van voorziening van kleding, voedsel en onderdak.

U verbleef in Antwerpen waar u geholpen werd door Marokkanen, u had het goed in deze periode. Op 20 september 2017 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het gesloten centrum teneinde u te verwijderen van het grondgebied, doch hier werd geen verder gevolg aan gegeven omdat u op 22 september 2017 asiel aanvraagde. U voegt nog toe dat een andere illegaal die op dat moment bij u was en door wie u zwaar was geslagen wel werd vrijgelaten. U stelt nu asiel aan te vragen omdat u uw situatie wil 'arrangeren' en u niet terug kan naar Marokko omdat u daar geen werk, geen geld en geen huis hebt en er niemand is om u op te vangen. U voegt met klem toe eerder zelfmoord te zullen plegen, dan terug te gaan naar Marokko.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit.

B. Motivering

Er dient na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

Zo stelt u uw land in 1999 een eerste keer te hebben verlaten omdat u een betere toekomst voor uzelf wilde uitbouwen en u uit was op een betere job zodat u geld kon sturen naar uw vader en hij geen pinda's meer diende te verkopen. Nadat u in 1999 vanuit België gerepatriëerd werd naar Marokko, verliet u een tweetal dagen later om dezelfde redenen andermaal het land en trok u naar Frankrijk. Na een verblijf van een aantal maanden verliet u Frankrijk omdat er hier veel mensen uit de Maghreb waren en verbleef u gedurende een tiental jaar in verschillende andere Europese landen waar u illegaal verbleef en in het zwart werkte. U verliet deze landen vanwege taalproblemen, de atmosfeer er u niet aanstond en u gehoord had dat er repatriëringen plaatsvonden (CGVS p.3). In 2009 kwam u aan in België en na hier een jaar illegaal te hebben verbleven, verliet u het land omdat u ontgoocheld was in wat u hier verdiende en zwierf u weer gedurende een zevental jaar in verschillende Europese landen rond waar u andermaal illegaal verbleef en in het zwart werkte. U verliet deze landen telkenmale omdat er niet voldoende opvang was, u kreeg geen hulp op vlak van kleding, voedsel, huisvesting (CGVS p.3-4). U gevraagd waarom u nu, anno 2017, een asielaanvraag indient, stelt u dat er u in Marokko niets rest: u hebt er geen werk, geen onderdak en niemand die u zal opvangen (CGVS p.4). Er dient te worden vastgesteld dat u zich louter beroept op socio-economische motieven en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. U stelt immers nooit politiek actief te zijn geweest en maakt, behalve dat u in uw gehoor met een ambtenaar van DVZ aangaf dat u, toen u jong was, enkele maanden in een jeugdinstelling had gezeten omdat u uiterlijke gelijkenissen vertoonde met een dief, nergens in uw verklaringen ten overstaan van het CGVS melding van het gegeven als zou u later ooit problemen met uw autoriteiten hebben gehad. Een appreciatie die bevestigd wordt door uw verdere verklaringen ten overstaan van DVZ dat u geen verdere problemen met uw autoriteiten hebt ervaren (Vragenlijst CGVS vraag 3.2 en 7.a); CGVS p.2). Uw advocaat merkt op het einde van het gehoor nog op dat u in het verleden twee keer aangesproken bent geweest door mannen, van wie hij meent dat ze u wilden indoctrineren om de jihad te doen en dat u, indien u naar uw land van origine wordt gerepatrieerd, het risico loopt weer in dergelijke milieus terecht te komen (CGVS p.6). Dient opgemerkt dat uit uw verklaringen effectief blijkt dat u tijdens uw verblijf in Marokko (dus tot 1999) aangesproken werd door religieuze partijen 'die u wilden hebben' en u één keer in 1999 door een bebaarde man werd aangesproken die u wilde indoctrineren op religieus vlak (CGVS p.2, 3). Uit uw verklaringen blijkt dat u deze personen onmiskenbaar te kennen gaf hier niet in te zijn geïnteresseerd en dat het hier dan ook bij bleef. De stelling van uw advocaat, en zoals reeds werd opgemerkt, dat u bij een terugkeer naar Marokko andermaal in een dergelijke positie zult terechtkomen is te hypothetisch en te vaag om hieruit een vrees in de zin van de Conventie te kunnen afleiden. Een appreciatie die duidelijk bevestiging vindt in uw eigen houding en gedrag. U hebt immers in 1999 Marokko verlaten en hebt tot het moment van uw asielaanvraag in september 2017 illegaal in verschillende Europese landen verbleven zonder te proberen uw verblijf te legaliseren of asiel aan te vragen. Uw verschoning dat u nog te jong was om te weten hoe u dingen administratief moest regelen en u niets afwist van asiel biedt geen afdoende verschoning. Immers, moest u een dergelijke vrees ernstig nemen kan er toch van worden uitgegaan dat u zich zou hebben geïnformeerd omtrent de mogelijkheden uw verblijf op een andere manier in orde te brengen of omtrent de mogelijkheden bescherming te krijgen (CGVS p.3-4). Gezien het geheel van bovenstaande observaties komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus. Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u niet bij machte bent enig document ter staving van uw identiteit neer te leggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling ; .Schending van artikels 1 EN 3 van het EVRM , Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft."

In het verzoekschrift geeft verzoeker te kennen dat hij de kern van de aanleiding van zijn vlucht en herhaaldelijke vluchten uit Marokko niet heeft kunnen verklaren uit schaamte, schuldgevoel en "terugtrokkendheid". Verzoeker duidt in het verzoekschrift aan dat zijn asielaanvraag steunt op zijn homoseksuele geaardheid.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen

die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht het volgende vast:

“Er dient na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

Zo stelt u uw land in 1999 een eerste keer te hebben verlaten omdat u een betere toekomst voor uzelf wilde uitbouwen en u uit was op een betere job zodat u geld kon sturen naar uw vader en hij geen pinda's meer diende te verkopen. Nadat u in 1999 vanuit België gerepatrieerd werd naar Marokko, verliet u een tweetal dagen later om dezelfde redenen andermaal het land en trok u naar Frankrijk. Na een verblijf van een aantal maanden verliet u Frankrijk omdat er hier veel mensen uit de Maghreb waren en verbleef u gedurende een tiental jaar in verschillende andere Europese landen waar u illegaal verbleef en in het zwart werkte. U verliet deze landen vanwege taalproblemen, de atmosfeer er u niet aanstond en u gehoord had dat er repatriëringen plaatsvonden (CGVS p.3). In 2009 kwam u aan in België en na hier een jaar illegaal te hebben verbleven, verliet u het land omdat u ontgoocheld was in wat u hier verdiende en zwierf u weer gedurende een zevental jaar in verschillende Europese landen rond waar u andermaal illegaal verbleef en in het zwart werkte. U verliet deze landen telkenmale omdat er niet voldoende opvang was, u kreeg geen hulp op vlak van kleding, voedsel, huisvesting (CGVS p.3-4). U gevraagd waarom u nu, anno 2017, een asielaanvraag indient, stelt u dat er u in Marokko niets rest: u hebt er geen werk, geen onderdak en niemand die u zal opvangen (CGVS p.4). Er dient te worden vastgesteld dat u zich louter beroept op socio-economische motieven en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. U stelt immers nooit politiek actief te zijn geweest en maakt, behalve dat u in uw gehoor met een ambtenaar van DVZ aangaf dat u, toen u jong was, enkele maanden in een jeugdinstituut had gezeten omdat u uiterlijke gelijkenissen vertoonde met een dief, nergens in uw verklaringen ten overstaan van het CGVS melding van het gegeven als zou u later ooit problemen met uw autoriteiten hebben gehad. Een appreciatie die bevestigd wordt door uw verdere verklaringen ten overstaan van DVZ dat u geen verdere problemen met uw autoriteiten hebt ervaren (Vragenlijst CGVS vraag 3.2 en 7.a); CGVS p.2). Uw advocaat merkt op het einde van het gehoor nog op dat u in het verleden twee keer aangesproken bent geweest door mannen, van wie hij meent dat ze u wilden indoctrineren om de jihad te doen en dat u, indien u naar uw land van origine wordt gerepatrieerd, het risico loopt weer in dergelijke milieus terecht te komen (CGVS p.6). Dient opgemerkt dat uit uw verklaringen effectief blijkt dat u tijdens uw

verblijf in Marokko (dus tot 1999) aangesproken werd door religieuze partijen 'die u wilden hebben' en u één keer in 1999 door een bebaarde man werd aangesproken die u wilde indoctrineren op religieus vlak (CGVS p.2, 3). Uit uw verklaringen blijkt dat u deze personen onmiskenbaar te kennen gaf hier niet in te zijn geïnteresseerd en dat het hier dan ook bij bleef. De stelling van uw advocaat, en zoals reeds werd opgemerkt, dat u bij een terugkeer naar Marokko andermaal in een dergelijke positie zult terechtkomen is te hypothetisch en te vaag om hieruit een vrees in de zin van de Conventie te kunnen afleiden. Een appreciatie die duidelijk bevestiging vindt in uw eigen houding en gedrag. U hebt immers in 1999 Marokko verlaten en hebt tot het moment van uw asielaanvraag in september 2017 illegaal in verschillende Europese landen verbleven zonder te proberen uw verblijf te legaliseren of asiel aan te vragen. Uw verschoning dat u nog te jong was om te weten hoe u dingen administratief moest regelen en u niets afwist van asiel biedt geen afdoende verschoning. Immers, moest u een dergelijke vrees ernstig nemen kan er toch van worden uitgegaan dat u zich zou hebben geïnformeerd omtrent de mogelijkheden uw verblijf op een andere manier in orde te brengen of omtrent de mogelijkheden bescherming te krijgen (CGVS p.3-4). Gezien het geheel van bovenstaande observaties komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus. Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u niet bij machte bent enig document ter staving van uw identiteit neer te leggen."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier, worden door verzoeker niet betwist en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat zijn asielaanvraag thans gesteund is op zijn homoseksuele geaardheid.

Waar verzoeker plots aanvoert homoseksueel te zijn en stelt op deze basis vervolging te vrezen en een reëel risico op ernstige schade te lopen in Marokko, dient vooreerst te worden opgemerkt dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker mocht aldus worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als zijn op heden voorgehouden homoseksuele geaardheid eerder gedurende zijn asielprocedure zou hebben gemeld.

Hoewel inzake een verklaarde homoseksuele geaardheid begrip kan worden opgebracht voor het feit dat deze niet wordt aangebracht bij de eerste gelegenheid (*in casu* de vragenlijst) die wordt geboden om de vervolgingsgronden toe te lichten (cf. HvJ 2 december 2014, C-148/13 - C-150/13, A, B en C tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, § 72), wordt evenwel geen dienstige reden aangereikt waarom dit bijzonder element van verzoekers persoonlijkheid niet tijdens het gehoor ten gronde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd aangereikt; zeker gelet op de waarborgen inzake privacy en vertrouwelijkheid tijdens dit gehoor.

Ook stelt de Raad vast dat verzoeker reeds in 1999 naar België kwam, doch gerepatrieerd werd naar Casablanca om daarna in Frankrijk, Nederland, Duitsland en Spanje te verblijven en dit zonder ooit asiel aan te vragen. Ook in 2009 kwam verzoeker terug naar België waarna hij na een illegaal verblijf van ongeveer een jaar het land verliet om terug af te reizen naar Frankrijk, Nederland en Duitsland om vervolgens in 2016 opnieuw naar België te komen. Op geen enkel ogenblik trachtte verzoeker zijn verblijfsstatus te legaliseren noch vroeg hij asiel aan in één van deze landen, niettegenstaande hij aangeeft dat hij op het ogenblik van vertrek (i.e. 1999) reeds aanvoelde dat hij anders was en hierdoor binnen zijn cultuur en religie geen uitweg vond waardoor hij zijn land van herkomst diende te verlaten. Indien verzoeker daadwerkelijk homoseksueel is en in deze context vreesde voor zijn leven bij een terugkeer naar Marokko is het niet aannemelijk dat verzoeker niet eerder een asielaanvraag indiende, gezien hij duidelijk moet hebben geweten dat hij illegaal in deze landen verbleef en de mogelijkheid bestond dat hij ooit zou kunnen worden gerepatrieerd naar Marokko te meer hem dit reeds overkwam in 1999. Hierbij komt ook dat verzoeker gedurende zeventien jaar in West-Europa heeft geleefd en aldus niet onwetend kon zijn gebleven van de houding van deze West-Europese landen ten aanzien van homoseksualiteit. Het argument dat hij grote moeite heeft om mensen te vertellen over zijn geaardheid en twijfels over zijn genderidentiteit, van nature teruggetrokken is, moeite heeft om zijn gevoelens te

uiten, geen opleiding heeft gehad en geen intellectueel is, vaak depressief is geweest, op straat heeft geleefd en op achttienjarige leeftijd uit Marokko vertrok verschoont in het licht van wat voorafgaat geenszins dat verzoeker zelfs niet op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding maakte van zijn daadwerkelijke asielmotieven. De argumentatie dat hij psychologisch en emotioneel niet helemaal in staat is om uit de kast te komen gelet op zijn religieuze opvoeding waarin geen sprake was van seksualiteit, strookt ook niet met de gegevens die hij aanbrengt omtrent de afkeer en homofobie die in Noord-Afrika en de Maghreb landen ontwikkeld wordt. Het is immers niet aannemelijk dat een persoon die beweert homoseksueel en arm te zijn en aangeeft deze situatie en het land waarin dit problematisch wordt beschouwd te zijn ontvlucht geen internationale bescherming zoekt. Dat verzoeker nooit hulp of informatie heeft durven vragen ontbeert dan ook geloofwaardigheid te meer verzoeker zich heeft weten te redden in een leven in illegaliteit gedurende zeventien jaar. Het is bovendien pas op het ogenblik dat verzoeker gecontroleerd werd door de Belgische autoriteiten en overgebracht werd naar een gesloten centrum met het oog op zijn repatriëring dat verzoeker asiel aanvraag maar zelfs dan nog geen enkele melding maakte van zijn homoseksuele geaardheid en de problemen die hij omwille hiervan vreest bij een terugkeer naar Marokko. Het is pas in het kader van onderhavig beroep dat verzoeker dit asielmotief kenbaar maakt.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de Raad dan ook geen enkel geloof hechten aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid. Deze blijkt gelet op verzoekers handelswijze enkel en alleen te zijn ingegeven uit opportunistische overwegingen. Gelet op voormelde vaststellingen acht de Raad het evenmin aannemelijk dat verzoeker met de gedachte rondliep dat hij zijn geaardheid diende te verstoppen en te verzwijgen en dat er voor Marokkanen geen asiel mogelijk was.

Het betoog omtrent de elementen omtrent het verleden en het leven van zijn familie die hebben kunnen wegen op zijn oriëntatie zijn slechts algemene beweringen doch tonen geenszins zijn geaardheid aan.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden homoseksualiteit is het algemene betoog dat verzoeker in het verzoekschrift ontwikkelt niet dienstig. Door in het algemeen te verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, rapporten van UNHCR, de getuigenis van een homoseksuele Marokkaanse vluchteling en algemene informatie omtrent de situatie van homoseksuelen in Marokko toont verzoeker niet aan dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat er in Marokko een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict aanwezig is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF